

indtil 1,3 pCt., ligesom Moratoriebestemmelserne i Afsnit III vil skabe Mulighed for i Tilfælde af Debtors svigtende Betalingsevne at tilvejebringe en saavel for ham som for Kreditorerne forsvarlig Løsning af Gældsspørgsmaalet. Endvidere vil Konverteringen sammen med andre Renteforskrifter medvirke til en almindelig Rentesænkning til Gavn for hele Erhvervslivet, og det samme gælder den under Lovforslagets Dækningsbestemmelser i Afsnit IV foreslaaede Skat paa Aktieudbytte.

Mindretallet har maattet tage Afstand fra de Bestræbelser, som Venstre og Det konservative Folkeparti dels i Fællesskab, dels hvert for sig har udfoldet for at ændre Lovforslaget paa afgørende Punkter, og som maa anses for forfejlede allerede af den Grund, at de ikke fyldestgør de nødvendige Forudsætninger for Konverteringens Gennemførelse. De af henholdsvis Venstre og Konservative stillede Ændringsforslag under Nr. 14 og 15 om Indsættelse af et nyt Afsnit i Lovforslaget maa tillige anses i deres direkte Virkninger at være af en saadan Beskaffenhed, at taget som Helhed hverken Landbruget eller den øvrige Befolkning kan være tjent dermed.

Mindretallet maa saaledes modsætte sig de af Venstre og Det konservative Folkeparti i de nævnte Ændringsforslag stillede Forslag om en Fordyrelse af den jævne Befolknings Livsfornødenheder, og det maa ligeledes modsætte sig, at man for de amtskommunale Skatters Vedkommende forlader den Ordning, som blev skabt ved Forliget med Partiet Venstre i 1933, og hvorved der ved Skatteudskrivningen er taget Hensyn til Landbrugets Forrentningsevne.

Mindretallet maa fastholde den Opfattelse — som yderligere er blevet bestyrket ved den opadgaaende Prisbevægelse, der i den sidste Tid har fundet Sted inden for Landbruget, især til Gavn for de større Brug —, at den Støtte, der skal ydes, bør gives som en Hjælp af virkelig Betyd-

ning til den Del af Landbruget, som er stærkest tyngt af Rentebyrden, og at det maa være Kapitalen, der skal afgive de dertil fornødne Midler.

Som Forhandlingerne har formet sig inden for Udvalget, har der ikke for Mindretallet været Anledning til i Enkeltheder at komme ind paa de af Venstre foreslaaede Ændringer til Lovforslagets Afsnit I og III, men Mindretallet kan med Hensyn til disse Ændringsforslag udtale, at det formentlig vilde have været muligt at naa til Enighed om de deri omhandlede Forhold, saafremt man i øvrigt var kommet til indbyrdes Forstaaelse angaaende de afgørende Punkter i Lovforslaget. Særligt ønsker Mindretallet at fremhæve, at det kan tiltræde Tanken om, at den foreslaaede yderligere Nedsættelse af Renten for Indlaan i Banker og Sparekasser begrænses til kun at gælde for nye Indskud, under Forudsætning af, at der paa forsvarlig Maade tilvejebringes Erstatning for de derved bortfaldende Dækningsbeløb, ligesom Mindretallet i Princippet kan sympatisere med, at der indføres en Maksimumsgrænse for Udlaansrenten. Som Sagen er forløbet, har der imidlertid ikke været Grundlag for en nøjere Drøftelse af disse Forslags Udformning i Enkeltheder.

Et andet Mindretal (Lange og Stein) beklager, at Regeringen ikke har været sindet at gaa ind i en Realitetsforhandling angaaende Konverteringens Gennemførelse. Ikke fordi Mindretallet anser denne for afgørende for Landbrugets Rentabilitet, men fordi Mentaliteten i Landet kræver den, og fordi det, naar man en Gang har taget fat paa Konverteringen, er paakrævet, at den føres til Ende, for at der kan falde Ro over de økonomiske Forhold.

Naar Konverteringen ikke i Øjeblikket er ført længere frem, er Ansvaret ene og alene Regeringens. Den ved Loven af 1. Maj i Fjor oprettede Krisefond tog direkte Sigte paa at „støtte de Konverteringsmuligheder, gennem hvilke man kan naa til en for Erhvervslivet paakrævet Rentened-